

РЕШЕНИЕ

№ 5113

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 171 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА

като разгледа докладваното от ГАБРИЕЛА Д. ЛАЗАРОВА Гражданско дело № 20201110143376 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба от „Топлофикация София” ЕАД, уточнена с молба от 04.10.2023 г., срещу О. П. Ч. и П. Б. Б. /конституиран, на основание чл. 227 ГПК, с определение от 27.11.2023 г. на мястото на починалия в хода на делото ответник Б. П. Б./, с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „Топлофикация София” ЕАД извежда съдебно предявените права при твърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след датата на публикуване на месечните сметки. Сочи, че ответниците не са изпълнили задължението си да заплатят сумите за доставена топлинна енергия и извършена услуга „дялово разпределение. С оглед изложеното, претендира съдът да признае за установено по отношение на ищеца, че всеки един от ответниците дължи суми, както следва: 409,59 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2016 г.- м.04.2019 г., ведно със законна лихва от 11.06.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, 64,28 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. – 02.06.2020 г., 17,14 лв. – главница, представляваща цена на услуга „дялово разпределение” за процесния имот за периода м.02.2017 г. – м.04.2019 г., 3,68 лв. – мораторна лихва, начислена върху главницата за услуга „дялово разпределение” за периода 31.03.2017 – 02.06.2020 г., за

които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № г. по описа на Софийски районен съд, състав. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Ответниците в указания законоустановен срок по реда на чл. 131 ГПК, са депозирали писмен отговор, с който оспорват предявените иски с твърдения, че не са собственици на процесния имот, поради което между тях и ищеца не съществува валидно възникнало облигационно правоотношение, по силата на което да дължат процесните суми. Поддържат, че претендираните суми не са начислени по действителен разход на уредите за дялово разпределение, инсталирани на отоплителните тела в имота. При условията на евентуалност релевира възражение за недължимост на част от сумите поради изтекла тригодишна погасителна давност. Направено е искане, в случай че съдът уважи предявените иски, на основание чл. 241 ГПК да бъде разсрочено изпълнението на задълженията. Съобразно изложените доводи е направено искане съдът да отхвърли предявените иски.

Третото лице помагач на страната на ищеца - „.....“ АД с молба от 11.09.2023 г. представя документи, касаещи дяловото разпределение за процесния период. Не заявява становище по същество на спора.

На 07.11.2023 г. е депозирана молба от ответника О. Ч., с която заявява, че е сключила споразумение за сумите, предмет на производството по делото.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Исковите са допустими, като депозирани от лице, в полза на което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч. гр. д. № г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, състав, в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК и при подадени в срока по чл. 414 ГПК възражения от длъжниците в заповедното производство.

За основателността на предявения положителни установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, че по силата на облигационно правоотношение, възникнало с ответниците, съществувало към процесния период, е престира (доставил е топлинна енергия за отопление и/или подгряване на вода) в топлоснабдения имот в твърдяното количество и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира топлоснабдения имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор, и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

По исковите с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

В доказателствена тежест на ответниците е да установят релевираните възражения в депозирания писмен отговор.

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

По аргумент от чл. 153, ал. 1 ЗЕ в относимата му за спора редакция, всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната

наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

Според задължителните разяснения, дадени с тълкувателно решение № 2/17.05.2018г. по тълк.д. № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент”, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012г.) е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Съгласно разясненията, дадени в посоченото тълкувателно решение и по аргумент от чл. 9 ЗЗД, клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, *различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ*, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие, каквато въззивният съд намира да е процесната хипотеза.

В конкретния случай от представените по делото писмени доказателства – нотариален акт № 183, том 13, дело № 2735/1992 г. /л. 19 и сл./ и удостоверение за наследници от на Б. П. Б. /л. 100/, съдът намира за безспорно установено по делото, че ответниците са съсобственици на процесния имот при равни квоти в съсобствеността – всеки е собственик на $\frac{1}{2}$ идеални части от него.

В конкретния случай, с писмено заявление-декларация от 13.10.2010 г. /л. 22 и сл. / ответника О. Ч., е поискала за същия имот да бъде открита партия на нейно име по стария абонатен № и е заявила, че ще ползва същия за собствени жилищни нужди. Ищецът, като доставчик, е приел предложението ѝ и е открил партията **само на нейно име**, при което е сключен облигационен договор при Общи условия (ОУ) за ползване на топлинна енергия за жилището единствено с нея. Така изградената договорна връзка е продължила да съществува и за иския период, поради липсата на ангажирани доказателства да е прекъсната. С оглед изложеното, по делото се установява, че ответника Ч. има качеството на потребител на топлинна енергия за

целия процесен за посочения в исковата молба период, поради което другият ответник – П. Б. няма качеството на клиент на топлинна енергия за същите, т.е. предъявените срещу него главни и акцесорни иски са неоснователни на това основание.

Аналогично разрешение е дадено и с обсъжданото тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС по въпроса за лицата-потребители на топлинна енергия в хипотезата на прекратена съпругеска имуществена собственост. Прието е, че когато топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, *например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот*, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, *и за другата притежавана от другия бивш съпруг* идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище.

За установяване на **реално доставеното количество топлинна енергия в имота**, цената на същата и размера на неплатените суми за главница при отчитане на извършени от ответника плащания, в случай че са извършени такива, по делото са изслушани и приети неоспорени от страните заключения на съдебно-техническа експертиза и на съдебно-счетоводна експертиза, които съдът кредитира, като обективно и компетентно изготвени.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза /л. 122 и сл. от делото/, което съдът кредитира по изложените съображения, Етажната собственост на адрес ул. „Княз Б. I“ № 104, вх. „А“ е сключила договор за услугата Дялово разпределение на топлинна енергия с фирма „.....“ ЕАД, която е извършвала разпределението на ТЕ в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС. За процесният период от 01.05.2016-30.04.2019 г., фирмата за дялово разпределение е отчитала водомера в имота. По време на отчетите са попълнени документите за главен отчет, които са подписани от потребител, приложени по делото. Отчетите са коректно отразени в изравнителните сметки.

По данни на ФДР в процесното жилище не е имало монтирани отоплителни тела и съответно не са монтирани топлоразпределители. В имота се ползва топла вода и има водомер за топла вода, по който се отчита разхода. През процесният период отчитането на топлинната енергия и разпределението и в сградата ЕС, където се намира процесният имот се извършва съгласно действащите ЗЕ и наредба за топлоснабдяване. Сумите за топлинна енергия за имота на ответниците са начислявани в съответствие с действащата нормативна уредба и са в общ размер на 819,06 лв.

Предвид факта, че от целия размер на главницата от всеки един от ответниците се претендира сума по $\frac{1}{2}$, съдът намира, че непогасеното задължение за плащане на цена за топлинна енергия на ответницата по делото възлиза на 409,53 лв., като предъявеният иск за горницата над тази сума е неоснователен.

По възражението на ответника О. Ч. за погасяване по давност на част от претендираните главници:

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на доставена топлинна енергия е поставена в зависимост от настъпване

на падежа, определен в общите условия. В случая за процесния период са приложими общите условия в сила в сила от 2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия в сила от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат дължимите суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно задълженията за заплащане на месечните начислени суми са установени като срочни, като същите са изпълними от издаване на фактурата за периода на съответното задължение, и изискуеми след изтичане на определен срок след това (45 дни след това).

Предвид характера на задължението като такова за периодично плащане, съобразно обобщените в тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по т. д. 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС белези, приложим е специалният тригодишен давностен срок по чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. В конкретния случай при съпоставка на датата, на която е депозирано заявление по чл. 410 ГПК за установяване на дължимостта на процесните вземания – 11.06.2020 г., и началната дата на исковия период – 01.05.2016 г., става ясно, че вземанията за периода до месец април, 2017 г., вземането за който е станало изискуемо през месец юни, 2017 г., са погасени по давност. Размера на погасеното по давност вземане за главници за топлинна енергия за периода м.05.2016 г. – м.03.2017 г., определен от съда по реда на чл. 162 ГПК, възлиза на 237,47 лв. Предвид изложеното, предявеният срещу О. Ч. положителен установителен иск за неплатена топлинна енергия следва да бъде уважен за сумата от 290,85 лв. $/819,18 - 237,47 = 581,71 : 2 = 290,85 \text{ лв.}/$ и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 409,59 лв. и за периода м.05.2016 г. – м.03.2017 г.

По предявения положителен установителен иск за плащане на сума за услугата „дялово разпределение“:

За основателността на предявения иск следва да се установи от ищеца, че през процесния период фирмата за дялово разпределение е извършила услугата „дялово разпределение“ в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото доказателства – приетите по делото и неоспорени от страните заключения на съдебно-техническа и на съдебно-счетоводна експертиза, включително и представените от „.....“ АД документи /л. 90 и сл. от делото/ се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е извършвана от него. На следващо място, от заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че цената на извършените услуги за дялово разпределение за процесния период е в размер на общо 34,28 лв., като дължимата $\frac{1}{2}$ от ответницата възлиза на 17,14 лв.

Релевираното с отговора на исковата молба правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от дълга за главница за дялово разпределение е неоснователно, тъй като вземанията за възнаграждение за услугата „дялово разпределение“ не представляват периодични плащания, поради което и с оглед датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК, сумата не е погасена по

давност.

По предявените по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни искиве срещу О. Ч. с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за мораторна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. На основание чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане, по давност се погасяват и акцесорните вземания, произтичащи от него. Ето защо, по отношение на погасените по давност вземания за главница за потребена топлинна енергия за периода от м.05.2016 г. до м.03.2017 г. не се дължи мораторна лихва, на основание чл. 119 ЗЗД. За непогасения по давност период приложение намират Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в гр. София, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, на основание чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката, и публикувани във вестник „Монитор“ на 11.07.2016 г., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия „Топлофикация София“ ЕАД на битови клиенти в гр. София, в сила от 12.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в приложимите Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъде поставен ответникът в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/. Дължимата законна лихва за забава за процесния период, определена от съда по реда на чл. 162 ГПК с помощта на лихвен калкулатор възлиза на 135,06 лв., като дължима от нея от ответницата е сума в размер на 67,53 лв.

По иска за лихва, начислена върху главницата за услуга за „дяловото разпределение“:

Искът за сумата от 3,68 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, начислена за периода от 31.03.2017 г. – 02.06.2020 г., следва да се отхвърли, като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг – главница за неплатена услуга „дялово разпределение“, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответниците са изпаднали в забава за погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата „дялово разпределение“, за да може да се определи от кой момент ответниците са изпаднали в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респективно ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника /арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД/.

По аргумент от чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът взема предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. В процесния случай между страните не е спорно и от заключението на приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза /л.134/ се установява, че след датата на депозиране на исковата молба – на 15.11.2023 г., ответницата е платила сума в размер на 170 лв. за погасяване на процесните вземания. Съдът намира, че тази сума следва да бъде отнесена за погасяване на дължимата лихва и на част от дължимата главница. При

съобразяване на размера на извършеното плащане и на дължимите суми, съдът намира, че исковата претенция за главница за топлинна енергия следва да бъде уважена за сума в размер на 205,52, а дължимите суми за главница за услугата „дялово разпределение“ в размер на 17,14 лв. и мораторна лихва за забава върху главницата за топлинна енергия в размер на 67,53 за процесните периоди са погасени изцяло чрез извършеното плащане.

По разноските:

При този изход на спора право на възнаграждение имат както ищеца, така и ответника. Ищецът претендира разноски за исковото производство в общ размер на 675 лв., от които 500 лв. – депозити за вещи лица и 175 лв. – държавна такса. Претендира и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв. по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съобразно изхода на спора, ответника О. Ч. следва да бъде осъдена да му плати разноски в общ размер на 156 лв. за исковото производство и на 15,58 лв. за заповедното производство, както и сума в размер на 4,54 лв. – юрисконсултско възнаграждение за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете. С оглед изхода на спора, ответниците също имат право на разноски, но не претендират такива, поради което и съдът не дължи произнасяне във връзка с тях.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявения по реда на чл. 422 ГПК положителен установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ, че О. П. Ч., ЕГН *****, с адрес: град, тавански етаж, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК:, със седалище в град София и адрес на управление:, следната сума, за която е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, състав: **205,52 лв.** – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м. 04.2017 г.- м.04.2019 г., доставена в топлоснабден имот с абонатен №, находящ се на адрес: град, тавански етаж, ведно със законна лихва от 11.06.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над уважения размер до пълния предявен от 409,59 лв. и за периода м.05.2016 г. – м.03.2017 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК:, със седалище в град София и адрес на управление:, срещу О. П. Ч., ЕГН *****, с адрес: град, тавански етаж, за признаване на установено, че ответника дължи на ищеца следните суми:

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 64,28 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. – 02.06.2020 г.;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, сумата от 17,14 лв. – главница, представляваща цена на услуга „дялово разпределение“ за периода м.02.2017 г. – м.04.2019 г., ведно със законна лихва от 11.06.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, за горепосочения недвижим имот с абонатен № 262482;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, 3,68 лв. – мораторна лихва, начислена върху

главницата за услуга „дялово разпределение“ за периода 31.03.2017 – 02.06.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № г. по описа на Софийски районен съд, Гражданско отделение, състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК:, със седалище в град София и адрес на управление:, срещу П. Б. Б., с ЕГН *****, с адрес: град, по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за следните суми: 409,59 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м.05.2016 г.- м.04.2019 г., доставена в топлоснабден имот с абонатен №, находящ се на адрес: град, тавански етаж, ведно със законна лихва от 11.06.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, 64,28 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. – 02.06.2020 г., 17,14 лв. – главница, представляваща цена на услуга „дялово разпределение“ за процесния имот за периода м.02.2017 г. – м.04.2019 г., 3,68 лв. – мораторна лихва, начислена върху главницата за услуга „дялово разпределение“ за периода 31.03.2017 – 02.06.2020 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № г. по описа на Софийски районен съд, състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, О. П. Ч., ЕГН *****, с адрес: град, тавански етаж, да плати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК:, със седалище в град София и адрес на управление:, разноски в общ размер на 156 лв. за исковото производство и на 15,58 лв. за заповедното производство, както и сума в размер на 4,54 лв. – юрисконсултско възнаграждение за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „.....“ АД като трето лице – помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____